

Arrest

nr. 210 451 van 3 oktober 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2009 dient de verzoekende partij een regularisatieverzoek in. Op 1 maart 2013 wordt de regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 28 september 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 27 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2017 werd ingediend door:

Naam: B(…)

Voornaam: J(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 28.09.2017 gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde B(…) E(…) S(…), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (…).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; …’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘attestation de residence’ n°1278 dd. 13.11.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Marokko samen met de referentiepersoon woonachtig was op het adres ‘H(…)’, en dit sedert 2006: echter, uit dit stuk kan niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer zowel betrokkene als de referentiepersoon Marokko verlieten, en of deze aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- ‘attestation du revenu global impose au titre de l’annee 2017/2016’ n°0800/17 dd. 13.11.2017: echter, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie ervan niet duidelijk.

- ‘certificat de charge de famille’ n°5386 dd. 09.11.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie vanaf november 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef en nadat de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend. In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn oom. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; de overige voorgelegde documenten kunnen niet aanvaard worden als afdoende staving van de inhoud van dit attest. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 24.10.2016, 29.12.2016, 02.11.2017 en 04.12.2017: gezien uit het voorgelegde Marokkaanse reispaspoort van betrokkene (n°QT0742906) blijkt dat betrokkene minstens sedert oktober 2016 in België verblijft, dateren de voorgelegde stortingen dan ook allemaal van na de aankomst van betrokkene in ons. Deze stortingen

hebben betrekking op de situatie in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- inschrijvingsformulier Nederlandse les op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 20.10.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 11.10.2012 ononderbroken in België woont, komende van Spanje. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de oom van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel luidt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier van verzoekster miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de Staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 28 september 2017 diende verzoeker op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 (hierna: Vw.) een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Spaanse oom, B(...) E(...)S(...) (i.e. de referentiepersoon).

Artikel 47/3 §2 Vw. bepaalt: (...). Ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2 Vw. legde verzoeker de volgende documenten voor:

- “attestation de residence n° 1278” d.d. 13 november 2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Marokko samen met de referentiepersoon woonachtig was op het adres “H. B. B. B. A. H.” en dit sedert 2006;*
- “attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017/2016 n° 0800/17” d.d. 13 november 2017;*
- “certificat de charge de famille n° 5386” d.d. 9 november 2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon;*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker d.d. 24 oktober 2016, 29 december 2016, 2 november 2017 en 4 december 2017;*
- inschrijvingsformulier Nederlandse les op naam van verzoeker;*

Uit bovenstaande documenten blijkt duidelijk dat verzoeker tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst (Marokko) sedert 2006 woonachtig was bij de referentiepersoon. Verder verklaren de bevoegde Marokkaanse overheden dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. Dit blijkt eveneens uit de geldstortingen die vanwege de referentiepersoon aan verzoeker werden gedaan. Desalniettemin besliste de Staatssecretaris op 27 maart 2018 dat het verblijf van verzoeker moet worden geweigerd doordat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid of van een ander familielid van een burger van de Unie (stuk 1). Uit het geheel van de voorgelegde stukken zou immers niet afdoende blijken dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of in het land van herkomst deel uitmaakte van diens gezin. Verzoeker zou derhalve niet afdoende aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vw. om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Met betrekking tot de voorgelegde bewijsstukken stelt de Staatssecretaris het volgende:

- “attestation de residence n° 1278” d.d. 13 november 2017 : uit dit stuk zou niet voldoende kunnen worden afgeleid wanneer verzoeker en de referentiepersoon Marokko verlieten en of de aangehaalde samenwoning afdoende recent is;*

- *“attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017/2016 n° 0800/17” d.d. 13 november 2017: bij gebrek aan duidelijkheid over wanneer verzoeker België is binnen gereisd, zou de relevantie van dit document niet duidelijk zijn.*

Door te stellen dat verzoeker niet aantoont sinds wanneer hij in België is, voegt de Staatssecretaris echter een voorwaarde toe die niet in de wet is voorzien.

- *“certificat de charge de famille n° 5386” d.d. 9 november 2017 : de Staatssecretaris stelt dat uit dit attest niet blijkt op welke gegevens de Marokkaanse overheden zich gesteund hebben, waardoor het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet kan worden uitgesloten.*

Uit de “attestation de residence n° 1278” d.d. 13 november 2017 blijkt evenwel dat verzoeker sedert 2006 samen met de referentiepersoon woonachtig was in Marokko op het adres “H(...)”.

De referentiepersoon verblijft sinds 11 oktober 2012 ononderbroken in België, doch in de periode die aan dit verblijf in België voorafgaat woonde de referentiepersoon aldus samen met verzoeker in Marokko. Verzoeker was dan ook ten laste van de referentiepersoon en maakte deel uit van diens gezin in Marokko. Daarnaast ontving verzoeker financiële steun van de referentiepersoon, zoals blijkt uit de geldstortingen van 14 oktober 2016, 29 december 2016, 2 november 2017 en 4 december 2017. Sinds 20 oktober 2017 is verzoeker in België gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. In tegenstelling tot wat de Staatssecretaris stelt, toont verzoeker dus wel degelijk aan dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en deel uitmaakte van diens gezin. Het is dan ook duidelijk dat de Staatssecretaris de bewijskracht van de voorgelegde bewijsstukken miskent. Bovendien stelt de Staatssecretaris in zijn beslissing d.d. 27 maart 2018 een voorwaarde aan het bekomen van een verblijfsrecht in België die niet bij wet is voorzien. Dat de Staatssecretaris de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet schendt. Dat de Staatssecretaris derhalve artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:
(...)”*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
(...)"

Artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"(...)

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)"

Verzoeker dient te bewijzen dat hij ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin in het herkomstland.

2.3. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij toe om stukken voor te leggen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en/of financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zijnde een oom met Spaanse nationaliteit, maar die in België woonachtig is.

Ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet heeft de verzoekende partij de volgende documenten voorgelegd:

"- 'attestation de residence' n°1278 dd. 13.11.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Marokko samen met de referentiepersoon woonachtig was op het adres 'H(...)', en dit sedert 2006: echter, uit dit stuk kan niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer zowel betrokkene als de referentiepersoon Marokko verlieten, en of deze aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017/2016' n°0800/17 dd. 13.11.2017: echter, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie ervan niet duidelijk.

- 'certificat de charge de famille' n°5386 dd. 09.11.2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie vanaf november 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef en nadat de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend. In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn oom. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; de overige voorgelegde documenten kunnen niet aanvaard worden als afdoende staving van de inhoud van dit attest. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 24.10.2016, 29.12.2016, 02.11.2017 en 04.12.2017: gezien uit het voorgelegde Marokkaanse reispaspoort van betrokkene (n°QT0742906) blijkt dat betrokkene minstens sedert oktober 2016 in België verblijft, dateren de voorgelegde stortingen dan ook allemaal van na de aankomst van betrokkene in ons land. Deze stortingen hebben betrekking op de situatie in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- inschrijvingsformulier Nederlandse les op naam van betrokkene."

2.4. Met betrekking tot de "attestation de residence n° 1278" stelt de verzoekende partij dat hieruit duidelijk blijkt dat zij sinds 2006 samen met de referentiepersoon in Marokko woonachtig was op het adres H(...). Zij betoogt dat de referentiepersoon sinds 11 oktober 2012 ononderbroken in België verblijft en dat de referentiepersoon aan de periode die hier aan voorafgaat aldus samen met de verzoekende partij woonde.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om te stellen dat in het document enkel wordt gesteld dat zij sedert 2006 woonachtig zijn in Marokko en dat hieruit niet met zekerheid kan worden opgemaakt wanneer zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon naar België zijn gekomen. Dit des te meer nu de referentiepersoon sinds 11 oktober 2012 in België woont en de verzoekende partij, op basis van het voorgelegde reispaspoort, pas sinds oktober 2016 in België verblijft. De verzoekende partij beperkt zich in dezen louter tot beweringen dat er sprake was van samenwonen vanaf 2006 tot en met de aankomst van de referentiepersoon in België op 11 oktober 2012. Bovendien is het op basis van deze informatie niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat niet met zekerheid kan worden gezegd of de samenwoning voldoende recent is. De Raad beklemtoint nog dat artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet tot doel heeft te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. In dit geval ligt er geen bewijs voor dat de verzoekende partij in de periode voorafgaand aan haar komst naar België nog samenwoonde met de referentiepersoon, echter lijkt het tegendeel waar te zijn nu de verzoekende partij pas in oktober 2016 in België is en de referentiepersoon in België woont sinds 11 oktober 2012. In deze omstandigheden, en waar de verzoekende partij op dit punt geen stukken voorlegde, blijkt niet dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld door te oordelen dat niet blijkt dat de verzoekende partij in haar land van herkomst, en voorafgaand aan de aanvraag, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

2.5. Met betrekking tot de *“attestation du revenu global impose au titre de l'année 2016/2017 n° 0800/17”* betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt die niet in de wet is voorzien, door te stellen dat verzoeker niet aantoonde sinds wanneer hij in België is.

Met dit betoog toont de verzoekende partij de relevantie van het document niet aan. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer verzoeker in Schengen, en bij uitbreiding België, is binnen gereisd, de relevantie van een attest in vraag te stellen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde zich vragen stelt bij de historiek van de verblijfssituatie van de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij reeds op 28 november 2009 een aanvraag tot regularisatie indiende, die op 1 maart 2013 geweigerd werd. De gemachtigde voegt hiermee geen voorwaarde toe aan de wet.

2.6. Met betrekking tot het *“certificat de charge de famille n° 5386”* stelt de verzoekende partij dat dit stuk aantoonde dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij betoogt dat de gemachtigde betreffende dit stuk stelt dat uit het attest niet blijkt op welke gegevens de Marokkaanse overheden zich hebben gesteund, waardoor het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet kan worden uitgesloten.

De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van de door haar voorgelegde stukken zonder de motivering van de bestreden beslissingen te betwisten. Door louter te stellen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst ten laste was, toont zij dit nog niet aan. Bovendien betwist de verzoekende partij de vaststelling van de gemachtigde dat dit attest enkel iets zegt over de situatie vanaf november 2017 niet.

2.7. Met betrekking tot de geldstortingen van 14 oktober 2016, 29 december 2016, 2 november 2017 en 4 december 2017 stelt de verzoekende partij dat zij financiële steun ontving van de referentiepersoon.

De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van de door haar voorgelegde stukken zonder de motivering van de bestreden beslissingen te betwisten. Zij betwist het motief niet dat de geldstortingen dateren van na het verblijf van de verzoekende partij in België sinds oktober 2016. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde te besluiten dat deze stortingen betrekking hebben op de situatie in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. In ieder geval toont verzoeker met de genoemde geldstortingen niet aan ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voor de huidige aanvraag en in het land van herkomst.

Tenslotte betoogt de verzoekende partij dat zij sinds 20 oktober 2017 in België is gedomicilieerd. Zij betwist op geen enkele manier het motief van de bestreden beslissingen hieromtrent. De bestreden beslissingen stellen hierover het volgende: *“Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon*

gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine."

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij om voorwaarden toe te voegen bij de beoordeling van het dossier die niet bij wet voorzien zijn. Er zou namelijk gesteld worden dat niet zeker is wanneer zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon Marokko verlaten hebben.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC